

Men jeg haaber altsaa, det vil vise sig, at vi med Tiden kan faa en Politifuldmægtig.

Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen var inde paa, at Justitsministeren endelig ikke maatte begrænse „Dagene“s Antal. Nu er det saadan, at det ærede Medlem selv er meget stærkt interesseret i en „Dag“, „Barnets Hus“s „Dag“. Jeg tror at turde sige, at alle de Rigsdagsmænd, som ikke er særlig interesseret i en bestemt „Dag“, er enige med Justitsministeren i, at vi maa se at komme bort fra de mange „Dage“, da der er for mange af dem. Det gaar ud over de Foreninger, som har startet denne Idé, og det bør det ikke. Vi maa derfor begrænse Antallet noget, og jeg haaber ogsaa, at de ærede Rigsdagsmedlemmer er i den Grad enige med Justitsministeren deri, at vedkommende Rigsdagsmand, naar der indkommer et Andragende fra lokale Kredse, vil sige: Nej, det vil jeg ikke gaa til Justitsministeren med, jeg vil tværtimod fraraade ham at give en saadan Bevilling paa dette Sted, saaledes at Justitsministeren paa dette Omraade kan finde Støtte hos Rigsdagsmændene. Jeg maa oven i Købet sige, at det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens Tilfælde er et uheldigt Eksempel. „Barnets Hus“ er selvfølgelig en god Sag, men den hviler udelukkende paa denne Indsamling, som bliver foretaget en Gang om Aaret. Den Gang min højtærede Forgænger i Embedet gav denne Bevilling, blev det i Ministeriets Skrivelse pointeret, at det var til Opførelsen af et Hus. Jeg tror, at min højtærede Forgænger gik ud fra, at det ikke skulde være en aarlig genkommende Bevilling, men at det alene drejede sig om Opførelsen af Huset. Men aldrig saa snart er Husets Opførelse færdig, før Foreningen gaar videre og siger: Ja, men det har rigtignok været en Forudsætning, og det stod der i Andragendet, at det ogsaa skulde være til Driften. Nu har vi saa hele denne Sag, „Barnets Hus“, baade Opførelsen og Driften, hvilende udelukkende paa en bestemt „Dag“. Det forekommer mig uheldigt. Jeg haaber derfor, det skal lykkes i det lange Løb at komme bort fra de mange „Dage“.

Det ærede Medlem Hr. Lou var inde paa, at ligesom man begrænsede Dommernes Antal, kunde man ogsaa begrænse Kredslægerne Antal. Jeg synes nu ikke, de to Ting ganske kan sammenlignes. Forholdet er nemlig det, at det for Dommernes Vedkommende drejer sig om deres udelukkende Beskæftigelse, de lever deraf, det er hele deres Virksomhed, medens det for Lægernes Vedkommende kun er en lille Gage, som er et

Supplement til deres private Praksis. Noget andet er, at jeg er enig med det ærede Medlem i, at hvis der kan spares, skal der selvfølgelig spares, og det er jo et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt, at der her baade er Kredslæger og Amtslæger, saaledes at man undertiden ser, at begge Lægerne har været rundt og undersøgt de samme Fabriker, eller hvad det nu er. Dette Spørgsmaal vil blive taget op til Overvejelse ved den forestaaende Revision, og da maa vi saa drøfte det.

Det ærede Medlem kom ind paa en Sag, der har spillet den allerstørste Rolle og stadig væk spiller en stor Rolle, nemlig hele Spørgsmaalet om Aagerlovgivningen. Han fremhævede, hvor ondt det gjorde ham — saadan forstod jeg ham, og jeg tror, jeg har forstaaet ham rigtigt — naar han i Aviserne, stadig saa Annoncer, hvori Folk averterede efter Laan, hvoraf de vilde give 5 pCt. om Maaneden eller 60 pCt. aarlig i Rente. Jeg forstaaer det ærede Medlems Vrede over dette, og jeg forstaaer hans Sorg over, at der er nogle Mennesker, der maa betale disse ublu Renter. Men jeg tror, han er noget i Vilderede med Hensyn til den ved disse Annoncer foreliggende Situation. Jeg har ikke nogen som helst Medynk med de Folk, som annoncerer, altsaa med dem, der skal betale de 60 pCt., og jeg har heller ingen Medynk med dem, som søger at opnaa de 60 pCt., hvis de mister deres Penge. Situationen er nemlig den, at der her er Tale om Pengeudlaanere, der averterer efter Kapital, som de vil bruge til Udlaan, og saa henvender godtroende Folk sig til disse Pengeudlaanere for at faa deres Navne holdt i Baggrunden, medens det er Pengeudlaanernes, der kommer frem. Det forekommer mig at være en meget utiltalende Forretning, at en Mand, som er velhavende, laaner Penge ud til en Aagerforretning.

Der er derfor fra min Side sket det, at jeg for et Par Maaneder siden henvendte mig til en meget anset Journalist og Avisredaktør og bad ham, om han ikke kunde tage hele Spørgsmaalet op og udvirke, at hele Pressen stillede sig overfor disse Annoncer paa den Maade, at Bladene overhovedet ikke vilde optage dem. Sagen blev drøftet mellem nogle Redaktører og Journalister, men man var enig om, at det var et Spørgsmaal, de ikke kunde tage sig af; det var Bladudgiverne og Forretningsførerne, som skulde tage sig af disse Sager. Jeg haaber da efter den Anledning, denne Diskussion her i Rigsdagen giver, at Bladudgiverne og Forretningsførerne af sig selv vil tage dette Spørgsmaal op og se at blive enige om, at saadanne Annon-